

Fjodor Ivanovič T u t č e v /1803 - 1873/ :

Až po kolena prach a píseň...
Jeden, je pozdě, hasne sen.
V jediný stín už slévají se
kapičky stínů ze sosen.
Hluboký les a černý příval...
Jak truchlivá to místa jsou!
Noc, želma stoská, se dívá
pochmurně každou křovinou.

1830

S o l ž e n i c y n kriticky o Západě.

Alexandr Solženicyn prokluvil na schůzce v klubu novinářů u příležitosti vydání své nové knihy "Fetěti". Zpravodaj listu "Times" o tom napsal, že Solženicyn dlouze a kriticky zlovil západním způsobu života. Ze zprávy v "Timesech" stručně citujeme:

Solženicyn prohlásil - "Nekritizují Vaši svobodu, ale to jak se jí krok za krokem vzdáváte.". Podle Solženicyna se Západ po II. světové válce provinil tím, že se vzdal historické dluhy jen proto, aby si udržel hmotné a morální pohodlí. "Dnes je v Portugalsku" řekl Solženicyn "více lidí ve vězení než za Salazara a Caetana, což dokazuje, že se totalitní režim prosazuje proti slabé a nepřipravené demokracii."

Situace v P o r t u g a l s k u.

Současná vláda v Portugalsku prohlašuje, že v zemi nejsou žádní političtí vězni, pouze lidé zatčení za zločiny z předchozího režimu a nebo ti jež se údajně pokoušeli o pravicové převrátí 28.září či 11. března.

Podle normálních západoevropských měřítek však většina lidí zatčených od 25.dubna loňského roku mohou být definována jako političtí vězni, neboť jim jsou jim odírána základní lidská práva. Zatím nebyl vydán plný seznam zatčených, ale podle spolehlivých nezávislých portugalských pramenů je politických vězňů přinejmenším 1.700 a pravděpodobně spíše kolem 2.700, dokonce prý i více.

Ve srovnání s tímto počtem uveďme, že z vězení předchozího Caetanova režimu bylo loni po 25.dubnu propuštěno asi 100 politických vězňů. Při tom jsou zatýkáni další lidé na př. tento týden 28 vojáků a 3 civilisté. Většina vězňů jsou členové bývalé nenáviděné tajné policie PIDE. Ti tvoří asi 1500 až 2.000 ze zatčených. Loni byla zřízena komise pro zrušení tajné policie, která měla proti zatčeným příslušníkům shromáždit důkazy. Existují důkazy, že do komise pronikly stoupenci extrémní levice. Jeden z civilních ředitelů komise Fernando C n e t u nedávno odstoupil. Prohlásil, že z komise se stává nová politická policie. Dále jsou ve vězení ministři a úředníci bývalého režimu, bankéři a další členové obchodních kruhů a rychle rostoucí počet příslušníků ozbrojených sil. V několika posledních týdnech byli rovněž zatčeni příslušníci Maoistických extrémně levicových organizací, které se ostře staví proti komunistické straně. Největší počet zatčených po 11.březnu byl z ozbrojených sil. Jsou to stoupenci bývalého prezidenta generála S o i n o l y. Jsou mezi nimi i někteří původní vedoucí představitelé Hnutí ozbrojených sil, kteří organizovali proticaetanovský převrátí vloni 25.dubna. Lidé jsou často odváděni příslušníky vojenských bezpečnostních oddílů ze svých domovů bez zatýkáčů a to i v noci. Někteří ztlačili také skupiny, které k tomu nemají vůbec žádná oprávnění, jež byly organizovány na př. odbory či levicovou stranou Portugalské demokratické hnutí. Do 11. března letošního roku se s vězni zřejmě došlo zacházelo až na některé případy nečestnosti. V poslední době se vyskytla obvinění, že vězni jsou bítí.

Něco o o s l a v o z a n í i .

Gloss Jaroslava Draeclara ze Svobodné Evropy.

Místo tvořivé kultury se pořádají akce a kampaň, jedna z nich právě vychází. Je jí třicáté výročí skončení II. světové války. Zatímco skoro úplně chybí vědecká historická práce na toto téma, historizování o II. svět. válce zaplavuje televize, kina, divadla a výstavní sály.

Š a l d s jednou napsal: "Tahleto věčné jubileování a sním spojené věčné ohlížení se zpět, aby vzal šerš." Kde totiž nejde o historii, ale o manipulování dějin. Hry, filmy, povídky a romány nás mají přesvědčit o tom co historická věda odmítá. Že nás zachránil a osvobodil jen Sovětský svaz a že mu musíme být navždy vděční. Ze Sovětského svazu se stává jakási všemocná a trestající politika. Právě při cestě na Východ, která se posílají tisíce umělců, nejen aby propejovali naše umění, ale především některé prvonašjové slogany. Sovětský svaz náš vzal, osvoboditel, zachránce krátce velký bratr. Všichni jsme si rovni, ale Sovětský svaz je nejrovnější. Kdo tohle dovede napsat, napsat, zazpívat, ten se státní cenu jistou.

V rámci těchto oslav se uskuteční i velká výstava českého a slovenského umění Grand Paris v Paříži. Měla být uspořádána už v r. 1969 pod hrđým názvem český a slovenský genius a koncipovaná Adolfem H o f m e i s t r e m. Měla ukázat vrcholy našeho výtvarného umění od gotiky, přes baroko až po naše moderní malířství. A místo toho?

Od konce srpna 1968 ~~ruzkřžž~~ sovětskému výtvaru na Václavském náměstí Pražské říkají freska L G r e č k o. Neboť toto výtvarné dílo by bez Sovětského svazu ve skutku neexistovalo.

Š e l e p i n ve Velké Británii.

Britská veřejnost reagovala na tuto návštěvu prudkými protesty a demonstracemi, až Šelepina o den zkrátil svůj pobyt ve Velké Británii. Londýnský korespondent týdeníku "Rheinische Merkur" Stefan Polek v této souvislosti píše:

Skutečnost, že do hlavního vchodu hlavního stanu britských odborů musel v černé limusině přijet Šelepina v dvojník, aby na sebe soustředil nadávky tisíců demonstrantů a niekoľké nevinné střely např. igelitové sáčky s mlékem, zatímco hlavní terč demonstrantů proklouzl do budovy vedlejším vchodem, bylo pro všechny zúčastněné ponižující a groteskní fraškou.

Třeba též poukázat na to, že rozhořčení demonstranti nebyli Angličané, ale na 95% členové emigrantských organizací Ukrajinců, Poláků, Čechů a Lotyšů a kromě toho někteří britští Židé, kteří mají promásléované příbuzné v Rusku. Všeobecný odpor vůči KGB je tak velký, že židovským demonstrantům ani nevedilo demonstrovat tento raz plece při pleci s případnými antisemitami, totiž Ukrajinci jejichž předkové byli v minulém století nešťavivějšími a nejbarvačnějšími přídateli pogromů v židovských čtvrtích carské říše. Během II. svět. války existovala mezi jednotkami SS i ukrajinská milice, na to ale minulý týden už nikdo nezapomněl. Šelepina byl nepřitelem všech.

Britský odborový svaz dnes napriek všem protizladytv ruzem ani nenasl, že Šelepinaova návštěva uškodila britskému odborovému hnutí. No bylo by nepravdivé říkat ze to vředitky generalnímu tajemníkovi britských odborů M o r r e y o v i. Zprve šlo o obligátní opřetování návštěvy, neboť Morreyův předchůdce navštívil v r. 1973 sovětské odbory v Moskvě. Za druhé neměl ani britský odborový svaz ani ministerstvo zahraničí možnost ovlivnit složení sovětské delegace.

V týdeníku se dále píše: Napriek tomu je chýr a prastíž doteraz obliběného Murreyho značně načrbený. Slova "Chod do Moskvy Murreji!" a "Murreji kdy byl posledný štrajch v Rusku?" se provolávaly odborovému funkcionári po prvý raz od skončení vojny. Ak britský odborový svaz entel soudruhu Šelepinaovi poskytnout poleh do britského odborového života, byl by udělal lépe, kdyby ho tak bedlivě neohlouval od nepřátelských demonstrací, protože svobode demonstrovat bez toho, že by demonstranti či policie používali násilí je charakteristicky britská. Namísto toho drželi hosta v opatrné karanténě, která zabraňovala, aby sovětský host navštívil byt jen jedinou továrnu, a nebo žukapodál ruku byt jen jednomu člníkovi. Deutsche Welle.

K o n t i n e n t .

V tyto dny vyšlo 3. číslo časopisu "Kontinent". Miaořadný význam tohoto čísla se ukazuje už na titulní straně, kde je vyobrazený ukrajinský historik a spisovatel Valentin M o r o z, který si nyní v Sovětském svazu odpykává čtrnáctiročný trest ve vazbě a v pracovním táboře. V příspěvku, který "Kontinent" zveřejňuje, píše Moroz o tom, jak sovětské orgány unesli ikony ze západoukrajinského kostela v Kijevu. Historie těchto unesených ikon stělesňuje celou bídu Ukrajinců. Moroz si stěžuje na tupou lhostejnost intelektuálů k tomuto postupu. O významu náboženství pro Ukrajince a ostatní východoevropské národy Moroz píše: "Církev do takové míry vrostla do duchovního života, že ji nemožno vykořenit bez toho, aby se neuškodilo duchovní struktuře národa. Konečně třeba pochopit, že boj proti církvi je boj proti kultuře národa." Ve svém příspěvku Moroz konstatuje, že v podmínkách východní Evropy je církev jedinou od státu nezávislou mocí. Můžeme svobodně a otevřeně tvrdit, že múr na kterém si kolonizace v Haliči vylomila zuby byla ukrajinská církev. Moroz tím myslí Sovětsky pronásledovanou ukrajinskou Unionistickou církev, která na rozdíl od ruské ortodoxie podléhá Vatikánu a tak patří ke katolicizmu. Nejvyšší představitel ukrajinské katolické církve kardinál S l y p i j zaslal časopisu "Kontinent" autorizovaný text svého projevu na římské biskupské synodě. V něm jasně kritizuje politiku Vatikánu vůči Východu a současně vyzývá k obraně životních práv ukrajinského lidu. Nová a na první pohled dokonce senzaci vzbuzující skutečnost při posledním vydání časopisu "Kontinent" se ukazuje v tom, že časopis redigoval Vladimírem M a x i m o v e m a jinými prominentními ruskými exulanty a vycházející v ruštině dal slovo zastáncům ukrajinské národní myšlenky. Dokonce mezi ruskými odpůrci režimu se považovali nacionalistické osoby za separatisty a odrodilce. Neopak zase označovali nacionalističtí Ukrajinci Rusy za zodpovědné za potlačání Ukrajinců. V mnohých ukrajinských publikacích vycházejících na Západě se o Rusach pohrdlivě píše jako o Moskovčanech. Noviny "Die Welt" to v této souvislosti formulovaly takto: "Tatí při tom k velkým činům, že z hlediska světových dějin hradí k významnému kroku nové ruské opoziční inteligence že v široké míře překonala velkorusko-imperiální komplex bývalých roků."

Noviny vyzdvihují, že Alexandr Solženicyn svým krajaneč a světové veřejnosti ozřejmil, že není svobody pro národ, když tento uskutečňuje hegemonii nad jinými národy.

Podobně se vyjádřil i šéfredaktor "Kontinentu" Vladimír Maximov, který sám věřící ruský ortodoxní křesťanem a vlastencem. Považuje za samozřejmou poctat ruku ukrajinským pronásledovaným katolíkům. Ukrajinci dostávají příležitost obrátit se v časopise "Kontinent" na ruské či ruský čtoucí publikum.

Na Západě o tom usuzují, že časopis "Kontinent" tak prosadil překonání nacionalismu a národnostní nenavisti.

Mezi autory ruského 3. čísla "Kontinentu" je i Josif B o g o r a z, který roku 1919 vstoupil do KSSS, roky strávil ve stalinských táborech, pak ho rehabilitovali a minulý rok vystoupil z přesvědčení z této strany.

Další příspěvotatel "Kontinentu" je i lyrik Naum K o r š a l i n, bývalý redaktor pražského "Rudého práva" a "Reportéra" Jiří H o c h m a n, který v časopise "Kontinent" uveřejnil otevřený list členu politického byra KSČ Vasilu B i ř í a k o v i.

Výročí úmrtí presidenta R o o s w e l t a .

Výňatek z konce depeše rozhlasové stanice Deutsche Welle.

Rozhodující při otázce zda Roosevelt vstoupil do dějin jako vykupitel či zahubitel světového pořádku, je jeho úloha na konci vojny. Protože jeho diplomacie v závěrečné fázi vojny a přípravy na mír je rovnako mnohoznačná jako jeho správeni se při vstupu do války. Urobil azda Roosevelt oslepený hodnotným bratrstvom ve zbrani se Sovětským svazem na Jaltské konferenci v únoru 1945 vůči prefíkanému Stalinovi ústupky, které se v nasledujících 30 letech zdají jako osudné? Nevěděl azda co přijde, a nebo to nechtěl vidět?

Nejčastější a nejmírnější vysvětlení zní: že byl už tehdy na smrt nemocný. Nikten chorý neb to už dávno bylo známé, ale jako smrtelně nemocný člověk Druhou stránkou je, že nesmíme jeho úlohu na Jaltě vidět jen z hlediska jeho osobního stavu.

Atmosféra této konferencie pod hřejícím krymským slunečm a ještě hřejivější předtuchou ještě nadcházejícího vítězství mohli Sověti na dobytých územích Jihovýchodní a východní Evropy postupovat podle vlastního rozhodnutí.

Pro Roosevelta a Churčila mohlo jít už jen iba o to udržet nehmutebné rozšíření ruské moci ve snesitelných hranicích bez toho, aby zahamovali velmi důležité napredování sovětské armády. Roosevelt tehdy nemohl tušit, že Stalin bude chladnokrevně ignorovat Jaltské dohovory. A i kdyby to tušil, co by to bylo změnilo na poslední fázi války? Roosevelt ~~xxx~~ zřejmě nebyl iba huncem, ale i hanebním.

Počet opomenutí Západu na konferenci je velký. Roosevelt počítával ~~xxx~~ např. velmi zahambující, že se při konferenčním stole ani jen neodvažil spomenout o sudě baltických zemí Estonsko, Lotyšsko a Litva, které Sověti tak jednoduše pobltili. Amerika nikdy neuznala tuto anexi, ale Roosevelt počítával o tom, že by se s ní bojoval noci jen jediný americký voják. Na těchto chybách Západu se nezdůraznil iba Roosevelt. Když se vrátil z Krymu načelil velkou vidlou nárujak si to předatavoval při konferenčním stole. Bohužel více se z toho vzniklo.

Často chladně vypočítavý politik Roosevelt uzavřel s moživou myšlenkou a počtybnoštal o krásné iluzi o míru mezi národy, který se v rozsehu v jaký on doufal ani neuskutečnil. Trvalou hodnotu však má skutečnost, že Roosevelt v průběhu více než 12 roků, kdy jako prezident Spojených států změnil strukturu americké společnosti víc, než všichni presidenti před ním i po něm s krajínou potísal do hloubi světové mocnosti, kterou sám americký národ a ostatní národy světa pocítují jako požehnaní i kletbu současně.

Otevřený list Václava H a v l a.

V otevřeném listě generálnímu tajemníkovi KSČ Gustávovi H a v l a k o v i, československý dramatik Václav H a v l vyhlásil, že komunistické metody politického státu jsou zodpovědné za to, že v zemi dochází k duchovní a morální krizi. Rozšířen 27 stránkový list, který poslal zahraničním novinářům v Praze, považují političti pozorovatelé za největší kritiku vlády v posledních letech.

P a m f l e t proti Smrkovského pamětem.

V pražské "Tribuně" vyšel jakýsi pamflet proti Smrkovského pamětem, který si s fakt, mnoho starostí nedělá. Zato obsahuje mnoho níjak doložených tvrzení a náznaků. Připouští se v něm, že je to vlastně polemika se Smrkovského pamětemi, uveřejněnými v italském časopisu "Giorni Vie Nuove". Čtenáře nutno upozornit, že se jedná o ~~xxxx~~ prokomunistický italský časopis a že jeho šéfredaktorem je vlivný italský komunista. Pamflet zejména se snaží diskreditovat Smrkovského podíl na protifašistickém domácím odboji a na jeho významnou činnost v České národní radě poukazuje rádobytajuplně, že je prý obecně známo, že se tam Smrkovský dopustil vážných politických a vojensko-strategických chyb oportunistické povahy, které prý byly napraveny jen díky hrdinnému pochodu Sovětské armády. O co ve skutečnosti jde je tedy opravdu známo. Moskva nikdy nemohla odpustit Smrkovskému ~~xxxxxxx~~ a České národní radě, že ještě před příchodem Rudé armády podepsaly s Němci dohodu o její částečné kspitulaci a ohrozili tak glofiolu Sovětů jako jediných zachránců a osvoboditelů hlavního města.

"Tribuna" také ráda a snadno přechází období těžké presekuce Josefa Smrkovského v 50-tých letech. Lakonicky píše, že byl odsouzen do vězení neprávem. Avšak v zápětí z něho chtěla dělat muže, jenž má na svědomí opožděnou rehabilitaci Rudolfa S l á n e k é h o a jeho druhů. Kdo však byl vinen jejich smrtí a kdo tak rehabilitaci opravdu znemožňoval, to přece autoři tohoto pamfletu Anna S v á r o v s k á a Karel S r š e ň sami velmi dobře vědí. To byla glosa Karla Jezdinského z radia Svobodna Evropa.

30. výročí Košického vládního p r o g r a m u.

U mikrofonu Svobodné Evropy je Josef Lehota.

Na slavnostním zasedání košických pracujících měl ministerský předseda Š t r o u g a l ke košickému vládnímu programu, skoro tříhodinový projev, který vysílala v neděli československá televize a stanice Hvězda. Byl to dlouhý projev, ale o samotném košickém programu se Lubomír Štrougal příliš neblítil. Opakoval iba, že ten program otvíral cestu socialistickému vývoji u nás, že představoval další krok kupředu směrem k socialismu. Co však bylo jeho vlastním obsahem o tom Štrougal více-méně pomlkel.

V Košicích totiž před 30 roky žádná vláda nevykaložovala ani socialistický systém a tím méně nějakou komunistickou diktaturu. Vyhlašovatelé košického vládního programu se zavazovali budovat veškerý veřejný život na základě čin-

ké demokracie. A především si kladli za cíl zabezpečit lidu všechny politické práva. Všechny strany zastoupené ve první vládě Národní fronty zaručovaly, že budou zaručeny plné ústavní svobody, především svoboda osobnosti, shromažďování, spolková, svoboda projevu, slovem, tiskem i rozhlasem. Nikdy v košickém vládním programu nestalo nic o nějakém internacionalismu, o třídě, o marx-leninismu a o podobných věcech. Program naopak sliboval veškerou podporu podnikatelům, řemeslníkům a jiným výrobcům. Nikdy v něm nebyla řeč o totálním znárodnění, ale jen o tom, že jen klíčové průmyslové podniky se postaví-citujeme: "pod všeobecné státní vedení".

Pokud by šlo o českosl. státní politiku tak jejím cílem mělo být čteno v programu: "co nejtěsnější spojení s vítěznou slovenskou mocností na Východě", tedy jen slovanská orientace a ne nějaká ideologická. Kromě toho si však každý mohl v Košickém vládním programu přečíst, že k nejširší základně českosl. politiky patří přátelství k Velké Británii, Spojeným státům a k Francii.

Prostě od Košického vládního programu nevede ani zdaleka hladká cesta k vývinu, který se později prosadil. Bylo třeba nejprve Košický program podstatně zmanipulovat a mocensky zrušit, což se právě stalo v únoru 1948. Až potom se mohla plně rozvíjet "výstavba socialismu" a nastalo to období, které ministerský předseda označil v neděli za jedno z největších v československé historii. Nuž, tohoto názoru nebude asi nikdo, kdo trochu na vlastní kůži zažil nejen 50. ale do jisté míry i 60-té roky. Všechny ty procesy, exekuce, třídní boj, násilnou kolektivizaci, zrušení malého a středního podnikání, deportace na venkov a pod. Sotva kdo z postihnutých statisíců a nebo milionů bude toho názoru, že šlo tehdy jak řekl Štrougal, "iba o nějaké omyly a chyby".

A pokud jde o čistě slovenský aspekt Košického vládního programu o tu tehdy vyhlášenou zásadu "rovný s rovným" tak příslušná bilance rovněž nejdě vypačet tak, že se staly "iba niektoré chyby". Jiného názoru, než třeba Štrougal byl ještě v srpnu 1968, těsně před invazí dr. Husák, když v Žiaru nad Hronem charakterizoval uplynulé období tak že - citujeme - "Slovensku se vládně jako gubernii". Podle Štrougala vyzere však všechna minulost až na ty chyby, jako více méně hladký postup do údajně krásné, svobodné a bohaté současnosti. Když, jak pravil náš ministerský předseda, "naš lid je zárojek a nositelé veskeré soci v tomto státě." A tu se už jen klade otázka, na co je dobré toto přehánění, toto očividné lakování na růžovo, celé minulosti a rovnako i současnosti, když nakonec každý ví, že věci jsou oveľa složitější a problematičtější.

Situace v Československu.

Komunistické manie oslavovat, koření samozřejmě ve snaze zakrýt nepřijemné fakty společenského života v Československu. O těchto faktech hovořil ve středu Milan Schulz ze stanice Svobodná Evropa.

Tak 30. výročí května 1945 je v plánu každé českosl. organizace a to jak společenské tak výrobní či jinak produktivní na všech úrovních od ÚV a federálních ředitelství až po uliční organizace a jednotlivé dílny. Vedení trustu se ke 30. výročí zavazuje a ke 40. výročí se nepochybně zaváže znovu že zpracuje tu a tu bilanci, že v rámci svého pracovního úřadu ušetří tolik a tolik milionů, co si pak opět rozepíše jemu přidělené podniky opět do svých závazků, zároveň, že zvýší výnos o jiné miliony. Na pr. odbočka dopravců drobného hospodářského zvířectva si ukládá a to k těmž 30. či 40. výročí toho či onoho, že opraví vzorně plochu kolem zahrádkářských pozemků. A tak problémy současného československého hospodářství by se daly spíše vyčíst ze soupisu stále proklamovaných závazků než ve sporadických a většinou ve všeobecných člancích věnovaném t.zv. listopadovému plénu KSČ. Jeho zásadní význam pro další vývoj našeho hospodářství zůstal dodnes našemu lidu co do skutečnosti utajeno. V tom je ovšem právě ten háček. Protože je jubilejní rok a ono jubileum má mimořádně úzký vztah k největší supervelmoci socialistického tábora, takže to musí být jubileum skvěle oslavené a prosté jakéhokoliv kazu. Pohříchu to neplatí pro všechny východoevropské země stejně. V Maďarsku se to letos už bez cenových posunů, citelně pro každého spotřebitele neobešlo, určité náznaky podobného vývoje se objevují i v Polsku a to v oblasti zvláště citlivé.

V Československu, ačkoliv problémy jsou zcela stejné, zní státní směrnice a jí řízená propaganda stále v jednom tónu. Ekonomické těžkosti, které země prožívá a které už dlouho plynou ze zastaralé struktury národního hospodářství a byrokratických metod řízení na všech stupních. Těžkosti, které prohlubují ještě

problémy se světovým obchodem, to všechno prý se nebude vyřizovat na účet pracujících. Tím se má říci, že se na př. nebudou revidovat ceny. Všechno naopak za občana vyřídí strana a vláda. Jenže onen stát má k dispozici pouze to co národní hospodářství vyprodukuje. A jestliže je výroba neefektivní a pro export nepřitažlivá jsou i výnosy, kterými stát platí způsobené ztráty malé a jsou-li ony výnosy malé, znamená to, že se sice ucpe ona díra, která je nejnebezpečnější, ale zůstane otevřená ta, která není tak zjevná dnes, která však bude akutní zítra a nebo pozítří. Konkrétně to znamená - dneska ještě zůstane cena masa nebo deníku stejná - dneska se ale taky nezačne s modernizací jatek či oděvních závodů o základní výrobě ani nemluvě. To co se nazýválo dnes pocítí národní hospodářství a konkrétně každý občan zítra a pozítří a bude to pociťovat pěknou řádku let. Stačilo by tu vyjmenovat jen oficiálně přiznávaný seznam nedostatkového zboží. Seznam, který je možno z loňska doplnit dalšími výrobky a příští rok nepochybně opět dalšími.

Ulečené závazkové kampaně, tentokrát ke 30. výročí konce II. světové války, má nahradit skutečně potřebné reformy z politicko-ekonomické oblasti. Reformy s platné v československé ekonomice už dobrých 10 let. Nenahradí je a nevyřeší reálně existující problémy právě tak jako už teď dlouhodobě pro příští jubilejní rok připravované mladší sestra kampaně k XV. sjezdu KSČ. Propagační kampaně nejsou prostředek k řešení věcné problematiky.